

פרשת שלח גליון 5

העניש אותי. אבל אני בכלל לא אשם! זה הוא!!" יענקי מסיים דבריו ותולה באבא עיניים מצפות וגם קצת חוששות.

אבא ממתיך. נותן ליענקי להרגע.

"תראה יענקוש" הוא פותח, "לפי איך שאתה רואה את התמונה נראה לך שרק ההוא אשם, וזה בהחלט מובן. מי שעושים לו עוול ואחר כך נהיה מזה בלאגן, נוטה להרגיש שהוא לא אשם. נכון?" הראש של יענקי מאשר בהנהון.

"תגיד לי חמוד, חוץ ממה שאתה לא אשם, מה אתה עוד?" פונה אליו אבא.

"מה אני עוד? מה אני אמור להיות עוד?" תמה יענקי.

"לא מה אתה אמור להיות. מה אתה כבר. מה אתה עוד שייך וקשור לסיפור הזה - בחיים הפרטיים שלך?"

"המ... אני לא כל כך מבין מה אתה מתכוון?" יענקי מסתבך.

"בא נראה מה קרה לנו היום. מה קשור אליך ומה קשור ל...". התפיסה של המגרש, שייכת אליך. ומה שהוא הגיע גם למגרש - שייך אליו. הפניה שלך אליו, שייכת אליך. ההתעלמות שלו - אליו. עד כאן מסתדר יפה? עוצר אבא לרגע.

שוב הראש של יענקי תופס פיקוד על התשובות. "כן", הוא מהנהן.

"ומה השלב הבא?" עכשיו אין לראש תשובה.

"ש... ש... שהתחלתי לריב איתו?" מהסס יענקי. משהו בפנים לא כ"כ נח לו עם התשובה שלו...

"יפה מאד" אבא יודע להחמיא באמת. מרגישים את זה.

"וזה שייך ל..." כעת העיניים של אבא נתלות בעינקי.

רגע של דממה עובר ביניהם.

ופתאום - התפרצות הר געש "אבל מה אני אשם שהוא חטף לי ת'מגרש? אני הייתי קודם! בגללו הפסדו הפסקה! וחוצמזה, מה הוא מתעלם ממני כאילו אני אויר? מה פוגע! ממש ממש פוגע! אז, אז, אז לא רק שייך לי זה גם שייך לו!" יענקי חייב לעצור רגע כדי לקחת אויר.

"אוי יענקלה שלי, איך שאתה מבלבל בין הדברים. ברור שאתה נפגעת, וזה כואב, על זה אין חולק! ונכון, גם הפסדתם הפסקה." אבא מביט עמוק עמוק בתוך העיניים של יענקי, מחפש את ההבנה. את ההזדהות.

"יוחץ מזה, בן שלי, לא מנית את כ...ל מה שהפסדת היום מהמריבה הזו..."

"כ...ל מה שהפסדתי?" חוזר יענקי, "מה עוד כל כך הרבה הפסדתי?" הוא שואל.

"תגיד אתה" מחייך אבא. "תחשוב איך היה נראה לך היום בלי המריבה, ואיך עם - ונבדוק מה הפסדים".

לקחת - בלי לגעת! (ח"ב)

תקציר מהשבוע שעבר:

ראינו שאי אפשר לקחת בן אדם בכח, צריך לקחתו בדברים.

ראינו שיחה די תקועה בין שומע הדרשה לחבר שמנסה 'לנער' אותו מעט.

אחרי שראינו איך לא עושים את זה, נראה בעז"ה איך כן אפשר לעשות את זה.

- - יענקי חוזר מהחידור בצהריים, סמוק, אדום, מזיע - ועצבני. מוכר, אה?

"שלום יענקי, מה שלומך? איך היה היום בכיתה?"

"-----"

"אז מה אתה מספר יענקי, היה משהו מעניין בהפסקה? אתה נראה לי קצת טעון..."

"קצת? רק קצת? אני כל כך טעון שאני עומד לרבוץ!"

"הו... אני רואה שאתה ממש נסער, בא, קודם תשתה משהו, מה למזוג לך - מים או מים קרים?"

"קח, תעשה ברכה, יופי, שתה שתה, רוצה עוד? לא? בסדר. עכשיו בא נשמע מה גרם לבן יקיר שלי כל כך להתרגז"

"אתה לא תאמין מה --- עשה לי! לא תאמין! אני, אני יצאתי בהפסקה לחצר ראשון. כן כן, הייתי ראשון - בדוק! ואז פתאום, בלי שעשיתי לו כלום מגיע --- ואומר לכולם 'בואו בואו תפסתי לנו ת'מגרש'. הייתי בהלם! בהלם!!!"

ניגשתי אליו זריז, ואמרתי לו בצורה הכי ברורה בעולם: '--- הייתי כאן לפניך, והמגרש שלנו' ואז, ואז, ו...ו... יענקי נשנק ולא יכול היה להמשיך.

אבא התקרב אליו, הניח לויד על הכתף, וליטף וחיבק עד שנרגע.

"תמשיך יענקי, אני רוצה לשמוע"

"ואז, הוא פשוט לא התייחס אלי. כן ככה, לא התייחס כאילו אני איזה אויר"

"בטח הרגשת נורא" לוחש אבא.

"זה ממש פוגע כשלא מתייחסים אליך, וביחוד כשאתה חושב שאתה צודק" ממשיך אבא.

"זהו, עכשיו אתה גם תבין למה רבתי איתו כל כך חזק, עד שהרב'ה

יענקי מהרהר בדבר, ומשיב בחצי שאלה "שהגעתי הביתה כועס במקום שמח?"

"נכון. ומה עוד?"

"מה? יש עוד?"

"זה רק אתה יודע מתוקי."

"אה... שגם לא הקשבתי טוב בשיעורים כי הייתי פגוע וכועס ועצוב."

"באמת הפסד, ומה עוד?"

"ואולי גם זה שיכולתי להרוויח עוד גולות אם הייתי הולך לשחק במקום אחר במקום לריב הפסקה שלמה..."

"תראה כמה טוב ה' שנתן לי ילד חכם כמוך. ענית בצורה בוגרת ויפה!"

ועכשיו תגיד לי, מי יכול היה לגרום שיהיה לך רווחים במקום כאלו הפסדים מעציבים?"

"כבר הבנתי אבא. אני בעצמי. אבל אבא - זה קשה! איך אני אצליח להתגבר בפעם הבאה? אני מזה רוצה, אבל זה נראה לי הר!"

המשך השיחה המלבלבת הזו כבר לא שייך לוורט שבו פתחנו...

ומה הקשר לרב שך? (מהסיפור בשבוע שעבר)

הרב שך לא השמיס' אותו, לא צעק עליו, ולא גרם לו באופן חיכוני לשבת ללמוד. **הוא נתן לו להרגיש. לחוש.** לטובע בים המתוק הזה של הגמרא הקדושה. להתמכר לצוף הזה - לסם החיים. והנער הציץ - ונשבה.

גם אצל כלב בן יפנה ראינו את זה: **וַיֵּהָס כָּלֵב אֶת הָעָם אֶל מִשָּׁה.** כלב התחיל לדבר עמם בכיוון שלהם, לתפוס את ההקשבה שלהם. מה הוא הרוויח מזה, נכתוב בהמשך א"ה.

עד כמה יקרו דברי רבותינו - כל מילה - פנינה: **ולא יוכל לקחת דעתו כי אם בדברים טובים מושך דעתו לרצונו!**

כן לנסות בבית!

גם בעבירה צריך סייעתא דשמיא

שלח לך. לדעתך (סוטה לד:), אני איני מצוה לך, אם תרצה שלח, לפי שבאו ישראל ואמרו נשלחה אנשים לפנינו (דברים א, כב), כמה שנאמר ותקרבון אלי כלכם וגו' (שם), ומשה נמלך בשכינה, אמר, אני אמרתי להם שהיא טובה, שנאמר אעלה אתכם מעני מצרים וגו' (שמות ג, יז), חיייהם שאני נותן להם מקום לטעות בדברי המרגלים, למען לא יירשוה (במ"ר טז, ח-ז):

כולם אנשים. כל אנשים שבמקרא לשון חשיבות, ואותה שעה כשרים היו:

פרשת המרגלים הינה פרשת עתירת מסקנות. ועתירת תמיהות.

מי היו המרגלים? התורה קוראת

לקבלת העלון במייל, שאלות, תגובות ותרומות
שלח מייל לכתובת: beorachmishor1@gmail.com

להם 'כולם אנשים' לשון חשיבות, כשרים היו.

יתירה מכך, רבנו ירוחם ממיר מדגיש שיהושע בן נון נמנה חמישי, דהיינו שהארבעה שלפניו - היו גדולים ממנו!

אז מה קרה פתאום? איך התרחשה נפילה דרסטית שכזו?

נקשה עוד - הקב"ה אמר 'חיייהם שאני נותן להם מקום לטעות בדברי המרגלים, למען לא יירשוה'. פלא. איך אפשר לצפות מהמרגלים והעם להנצל מהוצאת דיבה בזמן שהקב"ה מתכנן כביכול 'להכשיל' אותם?

מבאר רבינו ירוחם (דעת תורה, על המקום), שהנה בגמרא בקידושין (ל:): מובא 'יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו ואלמלא הקב"ה עוזרו - אין יכול לו. במלחמת היצר חייבים סיוע של הקב"ה. לא שייך בכלל לנצח את מה שנקרא 'יצר הרע'!

ואכן, כל אדם זוכה לסייעתא דשמיא מידי יום ביומו להנצל מציפורני היצר. **בלי זה, אין סיכוי.**

אבל!! כל זה מדובר רק במי ש'**בא לטהר**'. רק מי שרוצה, מנסה, משתוקק להיות במחיצת השי"ת ולהטהר. הוא אכן זוכה לליווי יומי של שמירה מיוחדת מהבורא עולם.

אך מי ש'בא לטמא' - פותחין לו. לא שמכשילים אותו בכח, בכוונה, אלא רק לא שומרים את הדלת סגורה... ואז, ממילא הוא נופל למלתעות היצר הרע, פשוט 'מחליק' לשם.

זה מה שקרה למרגלים.

אנשים גדולים, עצומים, צדיקים ויראי אלוקים. אך כאשר הלכו לתור את הארץ, לא היה זה 'הבא לטהר'. לא ליוותה אותם הסייעתא דשמיא של 'הקב"ה עוזרו'. ואם כך, הכל אפשרי. ה' ירחם.

וצידה לדרך עבורנו -

לנצח את היצה"ר, לא בכוחנו. אבל בכוחנו ובחובתנו לרצות! להשתדל להכנס לגדר 'בא לטהר'! וממילא בעז"ה הקב"ה יעזרנו שלא נכשל ח"ו.

ועוד צידה קטנה, מנה אחרונה -

יש כאלו שמחנכים את ילדיהם ואומרים להם שהם צריכים להלחם עד שינצחו את היצר הרע. נכון, זה מה שיקרה בסופו של דבר, בעז"ה, אם ישתדלו.

נחשוב נא, האם זה נכון לומר כך?

שמה עלינו להדגיש בפניהם את חובתם האמיתית יותר? את חובתם להיות 'הבא לטהר'? להבהיר שעליהם להראות רצון, שאיפה, לעשות את המעט שבכוחם עם כוונה טהורה? לפתוח פתח כחודו של מחט כדי שהקב"ה יפתח פתחו של אולם?

נקודה למחשבה.

באורחמישור

יוצא לאור בסייעתא דשמיא
ע"י מכון 'באורחמישור'
מרכז לאבחון, טיפול, יעוץ והכשרה בנגב
על פי תורת רבותינו זצוק"ל ושל"ט"א
אברהם י. דרובינר - 053-312-5203
משה שטרן - 054-845-1310